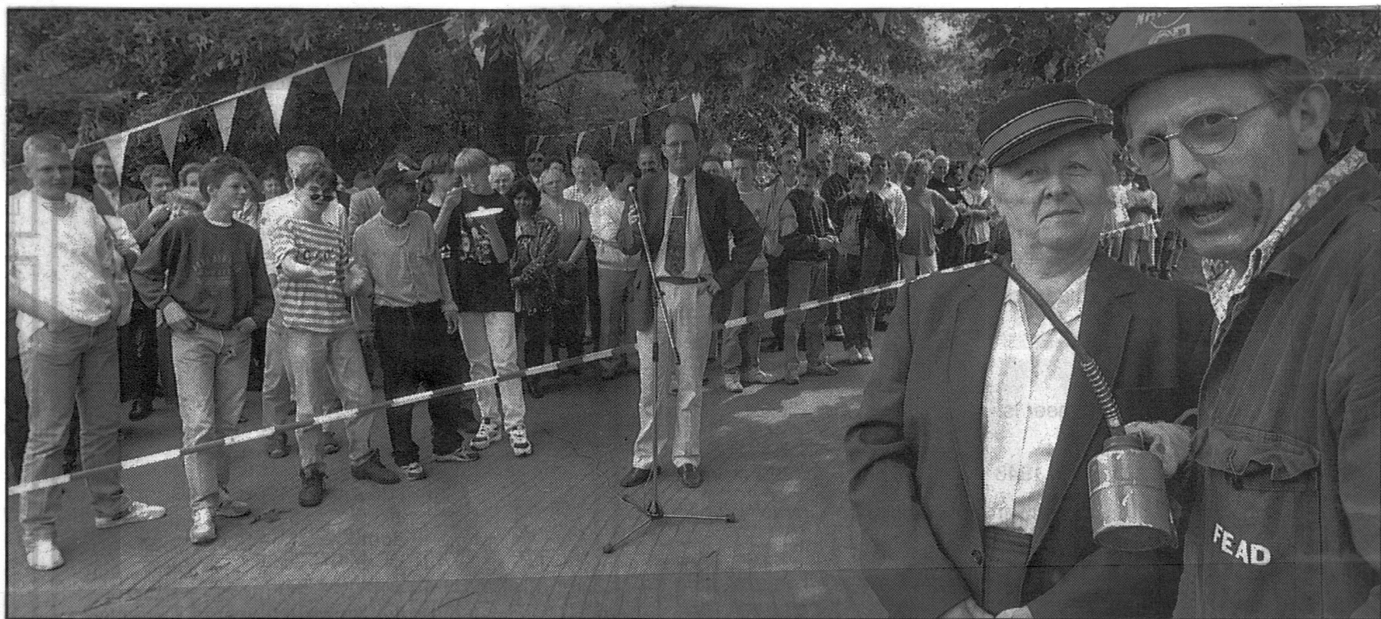

Verk gooit kont tegen krib

In mei 1993 opende toenmalig gedeputeerde Akke Brandenburg-Vogelzang drie nieuwe groepspaviljoenen op het terrein van internaat Aekinga in Appelscha. Foto LC/Jan de Vries

Van de f 30 miljoen die Friesland aan jeugdhulpverlening uit geeft, loopt eenderde via BJ Friesland. BJ helpt probleemjongeren tussen 12 en 18 jaar op weg naar een opleiding of werk. In het internaat Aekinga in Appelscha zijn 55 plaatsen voor probleemjongeren, de Waddenhoeve in Sint Annaparochie biedt acht jeugdigen onderdak en begeleiding, in Heerenveen is een crisiscentrum voor acht jongeren in acute problemen.

Daarnaast krijgen tientallen jongeren hulp van BJ in allerlei projecten: overlevingstochten, plaatsing op een boerderij in Frankrijk, een dagprogramma voor notoire spijbelaars en andere probleemjongeren, een dagproject voor zwerfjongeren, kamertraining voor jongeren die moeite hebben zelfstandig te wonen en begeleiding van alleenstaande minderjarige asielzoekers.

kes staat een ander ideaal voor ogen: een instantie voor de eerste opvang, advisering en doorverwijzing van probleemjongeren, plus twee instellingen voor de langduriger hulpverlening. Dat bevordert de helderheid, geeft jongeren en hun ouders een keuzemogelijkheid en vermijdt het ontstaan van een bureaucratische moloch.

Het onderzoeksrapport dat voor de gedeputeerde reden is om de fusie door te zetten, bewijst volgens de mannen van BJ Friesland juist het tegendeel. Muller erkent dat de directie van SJF erin is geslaagd uit vijf organisaties één club te smeden, maar de kwaliteit van de hulpverlening aan de jongeren is er tot op heden nog niet beter door geworden. „Er zijn niet voor hetzelfde geld meer kinderen

geholpen. En dat was het doel.”

„Het probleem is dat we het rapport volkomen verschillend interpreteren”, zegt Muller. Een gesprek erover met de gedeputeerde en de leiding van SJF was volgens hem „een discussie tussen doven. Wij praten over feiten, zij over verwachtingen.” Hij vreest dat het doorzetten van de fusie voor de provincie een prestigezaak is. Gedeputeerde Staten schreven al een brief dat de subsidie op 1 januari ophoudt, voordat ze een standpunt over de voortgang van de fusie naar buiten brachten. Dat bevestigt Muller in zijn idee „dat ze nooit iets anders van plan zijn geweest”. Diplomatiek rept hij van „gevoelens van verbazing tot teleurstelling. Dan laat ik boosheid maar achterwege, want

daar bereik je alleen maar een averechts effect mee. Maar ik ben gewoon belazerd.” In een slotoffensief om aan de smensmelting met SJF te ontkomen, tracht hij statenfracties van zijn gelijk te overtuigen. Het minste wat kan gebeuren is arbitrage van een onafhankelijk bureau over het verschil van mening, vindt Muller. BJ heeft zelf al een adviesbureau in de arm genomen.

Natuurlijk vecht BJ Friesland in de eerste plaats voor haar eigen hachje. Daarbij weet de directie zich gesteund door de ondernemingsraad en de adviserende regiocommissie, waarvan wethouder van Ooststellingwerf Frans Steenmeijer voorzitter is. Maar het gaat niet alleen om lijfsbehoud, zo verzekert Mul-

ler. Het gaat ook om principieel bezwaar tegen een monopolieorganisatie en om de overtuiging dat een organisatie met de omvang van BJ Friesland het meest doelmatig kan werken.

Ontwikkelingen in andere provincies staven hem in die mening. In Groningen, waar alles op een hoop is geveegd, zit men naar zijn zeggen met een geldverslindende puinhoop. Drenthe stuurde ook jarenlang op één organisatie aan, maar is daarvan onlangs teruggekomen. In de rest van het land ziet men meer in nauwe samenwerking dan in fusie.

Muller acht de kans „niet verschrikkelijk groot” dat hij de provincie op andere gedachten kan brengen. „Maar ik heb voldoende hoop om er energie in te steken.” En als er arbitrage komt die de provincie in het gelijk stelt? „Dan hebben we natuurlijk geen poot om op te staan. Dan hangen we.”